

ското достоинство. На дръгъ единъ, на Іоанна оставя грижага на своята си майка: „Еѣ мѣти твоѣ;“ Остава на печалната си майка дръж-вѣтъ на ученика, „Еѣ сынъ твоѣ;“ Остава на невѣстата си Чер-ква седемь-тѣхъ тайнства. Остава на чадата си Христіаниты кръ-ста си, за да го носатъ презъ сичкыа си животъ, и остава на неве-сныа си Отецъ своя си дѣхъ: „Отче, въ рѣцѣ твой предаю дѣхъ мой;“ нъ и това съ обыкновенното си послѣшаніе, защото „пре-кльнѣ главо, предаде дѣхъ.“ Ты останя мъртъвъ, безгласенъ, Божій Слове, и азъ прекъснѣвамъ малко словото си, за да оставя слышатели ты си, да поразмыслатъ, що си пострадалъ, и да съволѣ-зидватъ за твоего крайно търпѣніе.

ЧАСТЬ ТРЕТА.

Да умре Сынътъ Божій за челоуѣческото спасеніе, което той мо-жеше да извърши съ сѣкой дръгъ начинъ като всеиленъ, това е едно крайне снисхожденіе. Да умре отъ една смъртъ, придръжена отъ тол-ко страданіе, до гдѣто можеше да умре съ една проста смъртъ безъ толко дѣкоръ, и безъ толко страданіе, това е едно крайне търпѣніе. Нъ за кого е показалъ той крайнето това снисхожденіе? За кого е пріелъ тѣи крайне търпѣніе? За челоуѣкытъ, който былъ неприѣтель; и това е една крайна любовь.

Христіане, когато Богъ нашъ е пострадалъ, распалъ сѣ, и е умрѣлъ заради насъ, ный не смы го познавали за Бога; ный смы хѣ-лали името мѣ, ный смы потъпквали закона мѣ, ный смы сѣджали на дръгы богове, и съ една рѣчь, ный не смы стрѣвали ни една до-бродѣтель, па и още смы были обтънжали въ всѣкаква злоба, и за тѣи смы были достойны за гнѣва мѣ, повинни за вѣчната мѣжа, като грѣшници. „И кѣ грѣшны мѣ на мѣ сѣщимъ, Христѣ съ за ны умре.“⁽¹⁾ Да умре бащата за сына си, или сынътъ за баща си, или сродникытъ за сродника си, това е едно нещѣ, което го изи-сква природата, и това сѣ е сѣдчило по нѣкогашъ междѣ челоуѣци-ты. Да умре пріѣтель за пріѣтель, това е едно нещѣ, което го из-исква пріѣтелството, и е знакъ на една любовь, на която подовна сѣ не намира, дѣла самъ си Христѣсъ: „Бѣлаѣ се ѣ любовь никѣѣ-

[1] Римл. гл. 5, ст. 6.